

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 644/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **UNUM DRUŽSTVO**, Južná trieda 119, Košice, IČO 50 341 341, zastúpeného advokátom JUDr. Matúšom Hríbom, Tehelná 46, Bardejov, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/150/2022-323 z 25. januára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/29/2023 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4Cob/150/2022-323 z 25. januára 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Obdo/29/2023 z 30. januára 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť konajúcim súdom na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní pôvodne vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 33Cb/167/2020 sa žalobca MPV Družstvo, Werferova 1, Košice (ďalej len „žalobca“), domáhal proti sťažovateľovi zaplata 15 780,41 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie tam bližšie špecifikovanej

nehnutelnosti za obdobie od 16. júla 2018 do 4. mája 2020. Žalobca si svoj nárok uplatnil na základe postúpenej pohľadávky od postupcov, v ktorých vlastníctve boli sporné pozemky do 4. mája 2020.

3. Rozsudkom č. k. 33Cb/167/2020-239 z 27. mája 2022 súd prvej inštancie žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 15 780,41 eur spolu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že vlastnícke právo za rozhodné obdobie od 16. júla 2018 do 4. mája 2020 k spornému pozemku o výmere ■■■■■ v podiele ■■■■■ bolo evidované v prospech postupcov, ktorí svoju pohľadávku postúpili zmluvou o postúpení pohľadávok žalobcovi, pričom ich vlastnícke právo k spornému pozemku nadobudli na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 24D/675/2011, Dnot 219/11, Z 3922/12 – 1248/12 a ich podielové spoluvlastníctvo zaniklo 5. mája 2020 na základe rozhodnutia o povolení vkladu kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie zdôraznil, že údaje evidované v katastri nehnuteľností sú hodnoverné, kým sa nepreukáže opak [§ 70 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov], preto sťažovateľa zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení, že právnym predchodcom žalobcu nesvedčalo vlastnícke právo k spornej parcele a žalobca sa nemohol stať ani vlastníkom postúpenej pohľadávky. Na základe predložených dôkazov okresný súd dospel k záveru, že sporná parcela nebola vyvlastnená, čo vyplynulo z výkazu výmer ku geometrickému plánu, na ktorý odkazuje Okresný úrad Košice v dokumente Identifikácia parcel. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa vydržania uviedol, že predpokladom vydržania je dobromyseľnosť, čo znamená, že držiteľ veci zákonom predpokladaný čas pokojne užíva v domnienke svojho vlastníctva, ktoré odvádza od konkrétneho právneho titulu, a nie iba od všeobecných tvrdení.

4. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal proti sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že sťažovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa jeho tvrdení o absencii vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcu. Žalobca naopak podľa odvolacieho súdu riadne preukázal uplatnený nárok proti sťažovateľovi, ktorého právny základ bol preukázaný existenciou spoluvlastníckeho práva postupcov k spornému pozemku evidovanému na LV ■■■■■ v rozhodnom období, čo vyplynulo z evidencie katastra nehnuteľností. Zastával názor, že sťažovateľ síce namietal dôvodnosť žalobcom požadovanej výšky bezdôvodného obohatenia, avšak na preukázanie svojich tvrdení nepredložil žiadne relevantné dôkazy. Sťažovateľ pritom v priebehu konania netvrdil a ani nepreukazoval, že žalobcom požadovaná výška bezdôvodného obohatenia nezodpovedá obvyklej výške nájmu porovnateľných nehnuteľností. Odvolací súd prisvedčil aj argumentácii žalobcu, že samotné vyvlastňovacie rozhodnutia, podľa ktorých mali prejsť tam uvedené nehnuteľnosti do vlastníctva štátu – do správy Pozemných stavieb ■■■■■, boli vydané v rozpore s vtedy platnou ústavou, podľa ktorej obmedzenie vlastníctva a vyvlastnenie je možné vykonať iba na základe zákona. Súčasne sa odvolací súd stotožnil aj s postupom súdu prvej inštancie, ktorý v súlade so sudcovskou koncentráciou konania podľa § 153 CSP neprihliadal na návrhy na vykonanie dokazovania uplatnené až na pojednávaní 27. mája 2022.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

6.1. Vada zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP mala podľa sťažovateľa spočívať v nesprávne obsadenom súde, keďže išlo o občianskoprávny spor, preto ho nemal rozhodovať obchodnoprávny senát krajského súdu. Najvyšší súd sa síce stotožnil s tvrdením sťažovateľa, že v danom prípade išlo o občianskoprávny spor, preto nebol dôvod, aby bola daná vec zapísaná v obchodnoprávnej agende, avšak s poukazom na svoju rozhodovaciu prax dospel k záveru, že uvedené nezakladá vadu zmätočnosti. Dodal, že obsahom dovolacích námietok sťažovateľa pritom ani nebola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúca v aplikácii obchodnoprávnych noriem na daný spor. Sťažovateľ ani nenamietal konkrétny následok spočívajúci v opomenutí aplikácie alebo nesprávnej aplikácii či už procesných, alebo hmotnoprávnych noriem v dôsledku toho, že vec bola vedená v obchodnoprávnom súdnom registri.

6.2. Najvyšší súd neidentifikoval v danom prípade ani namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, keďže odvolací súd sa zaoberal všetkými zásadnými argumentmi sťažovateľa, ktorému sa nepodarilo preukázať, že právnym predchodcom žalobcu nesvedčalo vlastnícke právo k spornému pozemku a súčasne že sporný pozemok bol predmetom vyvlastnenia a následnej privatizácie. V súvislosti s námietkou vydržania odkázal na konkrétne body rozsudkov súdov nižšej inštancie, ktoré sa s ňou dostatočne vysporiadali.

6.3. Vo vzťahu k namietanému nesprávne právnemu posúdeniu veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uviedol, že ani pri vynaložení snahy o autentické porozumenie argumentácii sťažovateľa nevedel identifikovať, v čom malo spočívať nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Z obsahu dovolania vyplýva všeobecná nespokojnosť sťažovateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu a najmä so zisteným skutkovým stavom. Predmetom dovolania uplatneného pre nesprávne právne posúdenie veci nemôže byť namietanie nesprávnych skutkových zistení. Sťažovateľ v dovolaní síce uvádza, že bolo potrebné skúmať aj nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, avšak s uvedeným sa podľa dovolacieho súdu zrozumiteľne a dostatočne krajský súd vysporiadal. Najvyšší súd tak uzavrel, že sťažovateľ nevymedzil dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 v súlade s § 432 ods. 2 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť nasmeroval proti napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom po stručnej rekapitulácii skutkového stavu namieta ich nepresvedčivé a nekonzistentné odôvodnenia. Tvrdí, že jediný dôkaz, ktorý okresný súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil a určil za smerodajný pre svoje rozhodnutie, bol výkaz, ktorý bol prílohou geometrického plánu a bola ním odčlenená časť parcely ■■■■■s výmerou ■■■■■ ■■■■■. Vôbec však neodôvodnil, z akého dôvodu má byť tento dôkaz jediný dôveryhodný a má mať väčšiu váhu než ostatné, z ktorých vyplývalo vyvlastnenie v celosti, a rovnako sa nijako nevysporiadal s tým, prečo táto novovzniknutá parcela ani výmerou, ani označením nesúvisí s parcelou, ktorá je predmetom sporu. Odvolaciemu súdu vytýka, že odobril rozhodnutie okresného súdu a snažil sa zhojiť evidenčné nedostatky minulosti závermi, ktoré nezodpovedajú vykonaným dôkazom, preto je jeho

rozsudok arbitrárny a nepresvedčivý. Súčasne odvolací súd vzal do úvahy len tie dôkazy, ktoré boli v prospech žalobcu. Jednostranne a príliš formalisticky sa odvolací súd zaoberal aj otázkou vydržania.

8. Ďalej sťažovateľ rozporuje postup súdu prvej inštancie, ktorý svojvoľne a iba s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania nepripustil jeho návrhy na doplnenie dokazovania, pričom dôvody odmietnutia dostatočne nevysvetlil. Uvedený postup okresného súdu bol následne schválený aj odvolacím súdom. Namíeta, že konajúce súdy uprednostnili iba zápis v katastri nehnuteľnosti a napriek ustálenej rozhodovacej praxi vylúčili možnosť sťažovateľa, ktorý nerušene dlhé roky užíval a zveľadľoval majetok, aby mohol argumentovať dobromyseľnosťou pri vydržaní.

9. Sťažovateľ zopakoval svoju námietku o porušení jeho základného práva na zákonného sudcu tým, že spor bol namiesto v občianskoprávnom senáte odvolacieho súdu prejednaný a rozhodnutý v obchodnoprávnej agende. Podľa sťažovateľa absentovala v danom prípade odbornosť a špecializácia sudcov občianskoprávneho senátu.

10. Súčasne sťažovateľ nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu, že vymedzenie dovolacej otázky nezodpovedalo § 432 CSP, pretože sťažovateľ v dovolaní jasne vymedzil ustálenú rozhodovaciu prax a vysvetlil, v čom spočíva odklon odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III. 1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

11. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

12. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd identifikoval v sťažnostnej argumentácii identické výhrady, aké boli predstreté v podanom dovolaní (nevykonanie navrhnutých dôkazov, arbitrárnosť a nepresvedčivosť rozsudku odvolacieho súdu, porušenie práva na zákonného sudcu). Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom uplatnenými dovolacími námietkami (totožnými s tými, ktoré predostiera v ústavnej sťažnosti) riadne zaoberal, je vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, vylúčená právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 245/2022).

13. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

14. Hneď v úvode je potrebné uviesť, že ústavný súd nie je ďalšou „superrevíznou“ inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, ale je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy).

O zásahu ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov preto možno uvažovať len za situácie, keď je ich rozhodovanie či postup postihnutý vadami, ktoré majú za následok porušenie ústavnosti (tzv. kvalifikované vady).

15. Posúdenie splnenia podmienok, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). Uvedené však zároveň nevyklučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

16. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že do rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu zasiahne len vtedy, ak by jeho závery boli ústavnoprávne neobhájiteľné. Po detailnom oboznámení sa s predloženými rozhodnutiami ústavný súd dospel k záveru, že úvahy dovolacieho súdu nevykazujú v danom prípade znaky extrémnej arbitrárnosti. Navyše, v tomto smere je potrebné uviesť, že aj argumentácii sťažovateľa predostretej v ústavnej sťažnosti chýba hlbší ústavnoprávny rozmer. Sťažovateľ totiž opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi vrátane dovolacieho konania, a snaží sa docieľiť rozhodnutie vo svoj prospech, staviac ústavný súd do roly ďalšej prieskumnej inštancie, ktorá mu, ako plynie z už uvedeného, rozhodne neprináleží.

17. V prvom rade sa ústavný súd považuje za potrebné vysporiadať s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 1 listiny), ktoré malo spočívať v prejednaní a rozhodnutí jeho veci v obchodnoprávnom senáte odvolacieho súdu napriek tomu, že išlo o občianskoprávny spor. Dovolací súd v reakcii na námietku nesprávne obsadeného súdu uznal, že predmetná vec bola v obchodnoprávnej agende zapísaná nesprávne, čo bolo dôsledkom jej pridelenia už na okresnom súde do oddelenia „Cb“ bez reklamácie. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak v tejto lehote nedôjde k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia. Súčasne dodal, že samotný záver o správnosti zápisu veci do súdneho registra bolo možné v posudzovanom prípade vzhľadom na povahu strán sporu (podnikateľských subjektov) vyhodnotiť až po naštudovaní predloženej veci. S odkazom na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej už bola obdobná otázka riešená, najvyšší súd nevzhládol prítomnosť vady podľa § 420 písm. e) CSP, akcentujúc taktiež tú skutočnosť, že obsahom dovolania sťažovateľa nebola ani výhrada týkajúca sa nesprávnej aplikácie procesných alebo hmotnoprávnych noriem v dôsledku nesprávneho vedenia jeho veci v obchodnoprávnom súdnom registri (body 12 až 17 napadnutého uznesenia).

18. Ústavný súd hodnotí predmetný záver najvyššieho súdu o neexistencii sťažovateľom namietanej vady podľa § 420 písm. e) CSP ako ústavne akceptovateľný, pričom v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že ani z predložených súdnych rozhodnutí nevyplýva, že by na súde prvej inštancie a na krajskom súde bola podaná reklamácia alebo vznesená námietka nesprávneho zápisu do obchodnoprávnej agendy. Kritika sťažovateľa o zaradení veci do nesprávneho súdneho registra až v čase podania dovolania sa tak ústavnému súdu javí ako tendenčná (obdobne II. ÚS 195/2022).

Tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na zákonného sudcu je preto neopodstatnené.

19. Ústavný súd nemôže prisvedčiť ani ďalšej námietke sťažovateľa týkajúcej sa absencie presvedčivého a konzistentného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Najvyšší súd v reakcii na dovolacie námietky poukázal na konkrétne body rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, v ktorých sa sudy dostatočne vysporiadali s tvrdením sťažovateľa, že sporná parcela bola predmetom vyvlastnenia v celom rozsahu a žalobca, resp. jeho právni predchodcovia k nej nenadobudli vlastnícke právo. V dôvodoch namietaného uznesenia pritom zdôraznil, že sťažovateľ rozporuje súdmi ustálený skutkový stav, ktorým je však dovolací súd v zmysle § 442 CSP viazaný. Sťažovateľ v tomto spochybňovaní zisteného skutkového stavu, z ktorého sudy vyhodnotili konkrétne právne následky pokračuje aj v rámci jeho sťažnostnej argumentácie, pričom prezentuje vlastnú verziu rozhodných skutkových zistení.

20. Na tomto mieste sa žiada pripomenúť, že ústavný súd nie je možné vnímať ako „skutkový súd“, keďže jeho úlohou nie je prehodnocovať skutkové závery všeobecných súdov, ktoré majú podklad vo vykonanom dokazovaní za situácie, ak boli dodržané zásady dané príslušnými procesnými predpismi. V rámci procesu dokazovania sú z ústavného pohľadu významnými vadami prípady, ak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení vykonaných dôkazov na jednej strane a vyslovenými právnymi závermi na strane druhej, resp. prípady, kedy sú skutkové zistenia v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi. Hoci je ústavný súd v preskúvaní hodnotenia dôkazov zdržanlivý (I. ÚS 11/2015), toto preskúmanie nie je vôbec vylúčené ani v konaní o ústavnej sťažnosti (III. ÚS 90/2015, III. ÚS 120/2020, III. ÚS 104/2022). Rozhodnutie konajúceho súdu totiž musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Pokiaľ bude záver, ktorý súd na základe vykonaného dôkazu prijme v príkrom rozpore s možným a logicky prípustným záverom vykonaného dokazovania, ide o arbitrárne hodnotenie dôkazov. Aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu arbitrárnosť môže spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. US 51/2020).

21. Uvedené však nie je prípad sťažovateľa, keďže vo veci konajúce sudy vychádzali pri zisťovaní skutkového stavu predovšetkým z evidencie katastra nehnuteľnosti, osvedčenia o dedičstve z 3. mája 2012, z ktorého vyplynulo nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej parcele právnymi predchodcami žalobcu, ako aj z identifikácie parciel z 31. júla 2017, pričom sa vysporiadali aj so sťažovateľom predloženými dôkazmi a zhodne uzavreli, že sťažovateľ v spore neunesol dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach, ktoré by existenciu vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobcu vylučovali, teda správnosť údajov evidovaných v katastri nehnuteľností nevyvrátil. Konajúce sudy zároveň neponechali bez povšimnutia ani tvrdenia sťažovateľa týkajúce sa nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, no dospeli k záveru, že sťažovateľ, resp. jeho právny predchodca nemohol byť dobromyseľný, že mu sporný pozemok patrí.

22. Z dôvodov napadnutého uznesenia je zároveň zrejmé, že najvyšší súd nepovažoval vymedzenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP za zodpovedajúce príslušným ustanoveniam CSP, pretože z podaného dovolania sťažovateľa nebolo možné vyabstrahovať právnu otázku, ktorá

mala byť odvolacím súdom vyriešená nesprávne. Sťažovateľ pritom nenamietal nesprávnu aplikáciu konkrétnej právnej normy, jej nesprávnu interpretáciu alebo opomenutie, ale iba v rozpore so zisteným skutkovým stavom dôvodil, že aj sporný pozemok bol predmetom vyvlastnenia (body 32 až 35 napadnutého uznesenia).

23. V tomto smere je potrebné uviesť, že aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020). Inými slovami, určité požiadavky na formuláciu dovolacích dôvodov musia byť splnené, inak by inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku stratil svoj zmysel, ktorým je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov a odstraňovanie zásadných väd konania, pre ktoré je nutné zasiahnuť do právoplatných rozhodnutí. Iba nesúhlas a kritika záverov všeobecných súdov bez relevantného zdôvodnenia nemôžu zakladať dôvodnosť revízie právoplatných rozhodnutí súdov nižších inšancií v rámci dovolacieho konania, ako aj konania o ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 587/2020).

24. Závery najvyššieho súdu nenesú ani v tejto časti podľa názoru ústavného súdu znaky arbitrárnosti či extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ani sťažnostná argumentácia pritom nie je spôsobilá spochybniť ich ústavnú udržateľnosť, keďže ani z dôvodov ústavnej sťažnosti nevyplýva, ktoré konkrétne právne otázky sťažovateľ považoval za také, od ktorých záviselo rozhodnutie krajského súdu, aké riešenie považuje za správne, a teda prečo nebol daný dôvod odmietnuť jeho dovolanie aj v tejto časti bez meritórneho preskúmania. Po oboznámení sa s obsahom dovolania sťažovateľa, ktoré si ústavný súd vyžiadal od mestského súdu, nie je možné ako svojvoľný označiť záver dovolacieho súdu, že sťažovateľ v časti dovolania označenej ako „*odklon od rozhodovacej praxe*“ iba popieral súdmi ustálený skutkový stav a vytýkal im, že sa nezaoberali jeho argumentáciou o vydržaní spornej parcely.

25. Ústavný súd tak uzatvára, že v danom prípade nevzhladol žiadny protiústavný exces či zásah do ústavne zaručených základných práv, ktorého sa sťažovateľ dovoláva. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala ústavne nekonformný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone, preto záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) a f) CSP ústavný súd nepovažuje za ústavne neakceptovateľný či arbitrárny. V tejto súvislosti akcentuje, že základné právo na súdnu ochranu každému garantuje, že konanie v jeho veci bude prebiehať podľa vopred stanovených pravidiel pred nestranným a nezávislým súdom. Do obsahu predmetného práva však nepatrí záruka toho, že rozhodnutie bude zodpovedať očakávaniam účastníka konania. Ak preto všeobecné súdy v prejednávanej veci rozhodli inak, než sťažovateľ očakával, nejde o porušenie jeho základných práv, keďže len samotná nespokojnosť s výsledkom konania nemôže založiť dôvodnosť ústavnej sťažnosti.

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu